

Η ΚΑΠΕΛΛΟΥΛΕΣ

(Πίναξ του Πάωλ Χέυ)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ G. GERARD

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΙΟΥΛΙΑ, 30 ετών. ΠΑΥΛΟΣ, γαμπρός της, 35 ετών.

(Σ' ένα μικρό, κομψό μπουντουάρ, στο σπίτι του Παύλου).

ΙΟΥΛΙΑ. (μπαίνει τρέχοντας, μ' ένα κλειδί στο χέρι. Πηγαίνει σιμά σ' ένα μικρό γραφείο και προσπαθεί ν' ανοίξει ένα συρτάρι). — Θεέ μου!... Βοήθησέ με... 'Η αδελφή μου ή Μαρκέλλα, πεθαίνοντας, μου εμπιστεύθηκε το μυστικό της. Έχει κρυμμένα εδώ μερικά γράμματα που την ενοχοποιούν!... 'Ας προφτάσω να τα πάρω πριν ξοθεί ο σύζυγός της ό Παύλος. 'Αν τ'ά δει αυτός, θά μάθω ότι ή Μαρκέλλα τόν άπατούσε. Κι' έχει, ό δυστυχής, τήν ιδέα ότι ή γυναίκα του ήταν ή πιο πιστή σύζυγος του κόσμου. Τήν κλαίει πικρά από τήν ημέρα του θανάτου της, δέν μπορεί νά τήν ξεχάσει... (Μπαίνει έξωφρα ό Παύλος).

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Ιουλία! Τι κάνεις εκεί;

ΙΟΥΛΙΑ. (ταραγμένη). — Τίποτα, Παύλε... 'Ήθελα ν' ανοίξω αυτό εδώ τό συρτάρι, αλλά τό κλειδί δέν γυρνάει εύκολα στην κλειδαριά...

ΠΑΥΛΟΣ. — Θέλεις νά σε βοηθήσω εγώ;

ΙΟΥΛΙΑ. — 'Όχι, όχι, δέν είνε ανάγκη.

ΠΑΥΛΟΣ. (πηγαίνοντας κοντά της). — Μά αυτό δέν είνε τό κλειδί του συρταριού, 'Ιουλία. Πού τό βρήκες αυτό τό δεύτερο κλειδί;...

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναι... ίσως... αλλά...

ΠΑΥΛΟΣ. (ύποψιαζόμενος). — 'Ιουλία... Μίλησέ μου καθαρά. Τι βρισκxται μέσα σ' αυτό τό συρτάρι; Γιατί προσπάθησες νά τό ανοίξεις με αντίκλειδι; Γιατί είσαι έτσι ταραγμένη; 'Εξηγήσου, σέ παρακαλώ...

ΙΟΥΛΙΑ. (διευθύνεται προς τήν πόρτα). — Δέν είνε τίποτα, Παύλε. Κάποιο ένθιμο της Μαρκέλλας ζητούσα... Δέν πειράζει όμως... Τό παλιό άλλο φράσ...

ΠΑΥΛΟΣ. (μπαίνοντας μπροστά της κι' εμποδίζοντάς τήν νά φύγει). — Μή φεύγεις, 'Ιουλία... Στάσου, σέ παρακαλώ... Πές μου τί ζητούσες νά πάρης από αυτό τό συρτάρι;

ΙΟΥΛΙΑ. — Μά τίποτα... τίποτα...

ΠΑΥΛΟΣ. — 'Ιουλία... Μή λές ψέμματα. Δέν ταιριάζει σέ σένα, στην αδελφή της Μαρκέλλας, νά λές ψέμματα. 'Η Μαρκέλλα ήταν ένας άγγελος, μιά αγία... Ποτέ δέν είπες ψέμματα...

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναι, ή Μαρκέλλα ήταν μιά αγία. Μά εγώ δέν είμαι παρά μιά... μιά... (Κλαίει).

ΠΑΥΛΟΣ. — Μήν κλαίς, 'Ιουλία. Γιατί κλαίς; Δέν σου έβανα κανένα κακό. Πές μου μόνον τί ζητούσες νά πάρης άπό αυτό τό συρτάρι. Σέ παρακαλώ, πές μου το. Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν πως έστάλαξες ξαφνικά στην ψυχή μου τό φαρμάκι της ύποψίας; Πές μου μιά μονάχα λέξη. 'Άλλοως, θ' ανοίξω τό συρτάρι μόνος μου.

ΙΟΥΛΙΑ. (ταραγμένη). — 'Όχι, Παύλε, σέ παρακαλώ, σ' έξορκίζω στην ψυχή της Μαρκέλλας καί στη ζωή του παιδιού σου, μήν ανοίξεις αυτό τό συρτάρι.

ΠΑΥΛΟΣ. — Στην ψυχή της Μαρκέλλας!... Στη ζωή του παιδιού μου!... Μά τί συμβαίνει λοιπόν; 'Ιουλία, σέ ικετεύω, εξήγησέ μου άμέσως τί συμβαίνει...

ΙΟΥΛΙΑ. — Μήν επιμένεις, Παύλε. Σου είπα πως ήθελα νά πάρω κάποιο ένθιμο της Μαρκέλλας. Αυτό είνε όλο... Γιατί δέν με πιστεύεις; Τι φαντάζεσαι, επί τέλους; (Γελώντας πικρά). Μήπως νομίζεις πως ήθελα νά κλέψω τίποτε;

ΠΑΥΛΟΣ. — Δέν ύποψιάζομαι τίποτα, 'Ιουλία, κι' όμως με σνοτόνει ή αγωνία. Ναι, θέλω νά μάθω τί βρισκxται μέσα σ' αυτό τό συρτάρι καί θά τό μάθω. 'Αν δέν μου εξηγηθεις τώρα άμέσως, θ' ανοίξω τό συρτάρι αυτό μόνος μου. Θέλω νά ιδώ τί έχει μέσα. Πρέπει...

ΙΟΥΛΙΑ. — Παύλε, σέ ικετεύω, μήν τό ανοίξεις...

ΠΑΥΛΟΣ. — Θά τό ανοίξω. Θέλω νά ιδώ τί έχει κρυμμένο εδώ μέσα ή γυναίκα μου. (Ψάχνει σ' ένα ξύλινο σκαλιστό κουτί, βρσκει ένα μάσσο κλειδιών και πλησιάζει στο γραφείο).

ΙΟΥΛΙΑ. (εμποδίζοντάς τον). — 'Όχι!... 'Όχι!... Μήν τό ανοίξεις!... Μήν τό ανοίξεις!... Δέν πρέπει νά τό ανοίξεις αυτό τό συρτάρι, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. (πνευματωμένος). — Θά τό ανοίξω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Παύλε, λυτήσου με!

ΠΑΥΛΟΣ. — Αφσέ με... Μην επιμένεις... Θά τ' άνοιξω...
 ΙΟΥΛΙΑ. (γονατίζοντας μπροστά του). — Παύλε, σέ ζικετώω...
 Μην τ' άνοιξεις... Σ' έξορκώω έν όνόματι τής Μαρκέλλας... Μην
 τ' άνοιξεις, μή!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί τρέμεις; Τι συμβαίνει λοιπόν; Γιατί μ' έμ-
 ποδίζεις; Θεξ νά με κάνης ν' άμφιβάλλω γιά τήν πίστι και τήν άφο-
 σίωσι τής Μαρκέλλας;

ΙΟΥΛΙΑ. — Η Μαρκέλλα ήταν μι άγια. Άλλά εγώ... εγώ...
 ΠΑΥΛΟΣ. — Εσύ;

ΙΟΥΛΙΑ. (με βουγκωμένα τά μάτια). — Είμαι μι έλεεινή!...
 Είμαι μι ύποκρίτρια!... Είμαι μι κακή σύζυγος!...

ΠΑΥΛΟΣ. (κατάπληκτος).—Γιατί; Γιατί τό λέξ αυτό, Ίουλί;
 ΙΟΥΛΙΑ. — Θεξ μου, δέν καταλαβαίνεις λοιπόν; Σάξ άπατούσα
 όλους. Άπατό και προδόν τόν άντρα μου... Άγαπό κάποιον άλλο...
 Έχω μαζί του άλληλογραφία. Και τά γράμματά του τί είχα δώσει
 στη Μαρκέλλα νά μου τά κρύψη... Κατάλαβες τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Δέχτηκε ή Μαρκέλλα νά σέ βοηθήση;

ΙΟΥΛΙΑ. — Δέν τής είπα όλη τήν άλήθεια. Τής έδωσα ένα δέμα
 με τά γράμματά και τής είπα νά μου τό κρύψη, χωρίς νά τής πώ λε-
 πτούερες.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είνε λοιπόν έ-
 δώ, μέσα σ' αυτό τό σφουτάρι, τί
 γράμματά αυτά, ή έρωτική σου
 άλληλογραφία;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναι. Καταλαβαί-
 νεις τώρα, Παύλε, ότι έπρεπε
 νά τά πάρω χωρίς νά τά ιδή κα-
 νείς;

ΠΑΥΛΟΣ. — Καταλαβαίνω...
 Κι όμως μου φαίνεται πώς ό-
 νειρεύομαι. Εσύ, Ίουλί, εσύ τό
 έκαμες αυτό; Θεξ μου, είνε φρι-
 κτό, είνε τερατώδες!... Πώς
 δέν έπήρες παράδειγμα στη ζωή
 σου από τήν τέλεια, τήν πιστή,
 τήν ιδανική Μαρκέλλα;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναι... ναι... Έ-
 χεις δικιο. Είμαι άσυγχώρητη.

ΠΑΥΛΟΣ. — Φτώχη Ίουλί!

ΙΟΥΛΙΑ. — Συχώρεσέ με...
 Συχώρεσέ με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Νά σέ συγχωρέ-
 σο; Και τί έχεις νά κερδίσης;
 Βυθίστηρες στό βούρκο!... Έ-
 στιγματίσθηρες!...

ΙΟΥΛΙΑ. — Ω, Θεξ μου!...
 Έλεος!... Έλεος!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Κι ό άντρας
 σου; Είνε τόσο καλός!... Σ' ά-
 γαλαίει τόσο!... Και σ' ό τού δεί-
 χεις τόσο άφοσίωσι!... Μά πώς είνε δυνατόν νά είσαι τόσο ύπο-
 κρίτρια, Ίουλί;

ΙΟΥΛΙΑ. — Σέ ζικετώω... Αιτήσου με... Μή μου μιλάς πειά
 γι' αυτό τό πράγμα... Αφσέ με νά πάρω τά γράμματά μου άπ' τό
 σφουτάρι και νά τά σρίσω, νά τά κάρω... Σέ ζικετώω...

ΠΑΥΛΟΣ. (άπότομα).—Ναι, πάρε τά γράμματά σου και φύγε...
 ΙΟΥΛΙΑ. — Μή μου μιλάς έτσι, Παύλε... Μή με δίωχνεις...
 Σου έπίσχομαι νά μετανοήσω... Έπίτρεψέ μου νά βλέπω κάποτε τό
 παιδί τής Μαρκέλλας, τό παιδί σαξ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Πώς μπορώ νά σέ πιστέψω πειά, Ίουλί;
 ΙΟΥΛΙΑ. — Σου τό όρκίζομαι στην ψυχή τής Μαρκέλλας.

ΠΑΥΛΟΣ. — Φάνει!... Μην προφέρεις πειά τ' όνομά τής με
 τά μοιραμένα χείη σου. Γρήγορα... Πάρε τά γράμματά σου και
 φύγε... φύγε...

ΙΟΥΛΙΑ. (κλαίοντας άπελπιωμένα). — Καλά, άφού τό θέλεις,
 θά φύγω.

ΠΑΥΛΟΣ. — Έμπρός, λοιπόν. Άνοιξέ και πάρε τά γράμμα-
 τά σου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τά χείρια μου τρέμουν.

ΠΑΥΛΟΣ. — Σ' άφίνω νά συνέλθης και ν' άνοιξης τό σφουτάρι
 με τήν ήσυχία σου. Χαίρε, Ίουλί, χείρε γιά πάντα!... (Φεύγει).

ΙΟΥΛΙΑ. (μόνη). — Άδελ-
 φούλα μου!... Άδελφούλα μου.
 Μαρκέλλα!... Σ' έσώσα... Έ-
 σώσα τή μνήμη σου... Έσώσα
 τό παιδί σου... Έγώ θά τό στε-
 ρηθώ, μά δέν θά μείνη χωρίς πα-
 τέρα. Γιατί, άν μάλιστα τό άμά-
 ρτημά σου ό Παύλος, θ' άμφε-
 βάλλε και γιά τό παιδί του και
 θά τό πετοίσε στους δρόμους...
 Έσώσα άκόμα κι' αυτόν τόν έ-
 διο τόν Παύλο, άπ' τή φριχτή ο-
 δήνη και τήν άπελπίωσι πού θά
 τον κερτίσων, άν μάλιστα τήν ά-
 λήθεια... Έπειτ' άπ' αυτό πού
 κανα, ό Παύλος θά πιστεύη πά-
 ντα σ' έσένα, όπως σέ μι άγια...
 Θά σέ λατρεύη πάντα... Έμένα

ΕΚΚΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

Βρισκόμαστε στον Οκτώβριο του 1806, κατά την παραμονή της
 περιφημής μάχης της Ίένας. Πυκνή όμίχλη έσκέπαζε τή γή και τό
 οροπέδιο όπου ήταν καταυλισμένος ό γαλλικός στρατός δέν άπέχει ού-
 τε διακόσια μέτρα από τό στρατόπεδο τών Πρώσσων.

Ο Ναπολέον, θέλοντας νά επιβεωρήση γιά τελευταία φορά τούς
 πλησίον τού έχθρου Γάλλους φρουρούς, βγήκε από τή σπηνη του και
 προχώρησε μόνος του μέσα στό σιοτάδι, όπου δέν έβλεπε κανέναν ού-
 τε τή μύτη του.

Ο πρώτος Γάλλος σκοπός, μόλις άκουσε κρότο βημάτων νά πλη-
 σιάξη σιγά-σιγά πρós τό μέρος του, φώναξε τρεις φορές: «Τίς είξ»
 και μη λαμβάνοντας άπάντησι έτοιμάστηκε νά πυροβολήση.

Ο Ναπολέον ήταν άποροφρημένος από σοβαρές σκέψεις και δέν
 άντελήφθη τόν κίνδυνο πού διέτρεχε. Τήν ίδια στιγμή όμως σφύριξε
 μι σφάιρα στ' αυτία του και τόν έβγαλε άμείωτο από τά πολεμικά του
 σχέδια και τίς όνειροπολήσεις του.

Ο Αύτοκράτωρ, βλέποντας
 πειά τόν κίνδυνο πού άπειλούσε
 τή ζωή του, ξαπλώθηκε χωρίς
 χρονοτριβή καταγής. Και ή προ-
 φύλαξι αυτή τόν έσωσε από βέ-
 θαιο θάνατο, γιατί σε λίγο σφύ-
 ρισαν κι' άλλες σφάιρες γύρω
 του.

Όταν πέρασε ό κίνδυνος, ό
 Αύτοκράτωρ σηκώθηκε άπάνω και
 διεψήθησε πρós τό πλησιέστερο
 φρούριο, όπου σε λίγο προσεκλη-
 θη και ό στρατιώτης, ό οποίος εί-
 χε πυροβολήσει εναντίον του.

Ο Ναπολέον, μόλις είδε τόν
 παρ' όλιγο φρονέα του, τόν έφώνα-
 ξε κοντά του και τόν έτραβήξε
 άπ' τ' αυτί.

— Πώς σέ λένε; τόν έρώτησε.

— Ονομάζομαι Φραγκίσκος Μο-
 ρισσώ! άποκρίθηκε κατάπληκτος
 ό στρατιώτης, άγνωρίζοντας
 τόν Αύτοκράτορα.

— Νά σ' πάρη ό διάβολος, ά-
 νόητε! Γι. Πρώσσο με πέρασεξ
 κι' έρωξ ξ άπάνω μου;

Και γρήγορα πρós τούς πα-
 ρισταμένους, πρόσθεσε χαμογε-
 λώντας:

— Η άρεντιά του από δω φαί-
 νεται ότι δέν ζοδεύει άσσοκα τό
 μαρούτι. Πυροβολεί μονάχα τούς Αύτοκράτορας!

Ο στρατιώτης τόσο πολύ ταράχτηκε από τήν ιδέα ότι μπορούσε νά
 σιοτώση τόν «μικρό δεκανέα» — όπως άποκαλούσαν σιγήθως οι στρα-
 τιώται τόν Ναπολέοντα — ώστε με δυσκολία κατόρθωσε νά φρελλίση
 μερικές λέξεις γιά δικαιολογία:

— Μεγαλειότατε... Συγχωρήστε με!... Τέτοια διαταγή είχα λά-
 βει... Άν δέν άποκρίθηκατε έσείς, δέν φτα'ω εγώ...

Ο Ναπολέον τότε τόν έχτύπησε στον ώμο και τού είπε ένθαυ-
 ρντικά:

— Μορισσώ, εγώ έφταιξα σ' αυτή τήν ύπόθεσι, όχι εσύ. Άλλωστε
 είδα ότι δέν σημαδεύεις άσσοκα στα σιοτεινά. Άκουσε λοιπόν. Σε
 λίγο θά ξημερώση. Νά μάθης νά ρίχνης καλύτερα κι' έννοια σου, εγώ
 δέν θά σ' άφήσω δίχως άμειώθι...

Ο στρατιώτης, πού είχε αυτή τήν τόσο άπόδοτη κι' επικίνδυνη
 περιπέτεια με τόν Ναπολέοντα, έγινε άργότερα ό περιφανής στρα-
 τάρχης τής Γαλλίας Φραγκίσκος Μορισσώ.

όμως δέν θέλει πειά νά με δη. Έχει τήν ιδέα πώς είμαι μι γυναίκα
 πρόστυχη κι' έλεεινή!... Άλλά χαμιά φυσία δέν είνε άρεκτη όταν
 αγαπούμε. Και σ' αγαπούσα πάν-
 τα πολύ, καμένη μου Μαρκέ-
 λα!... Θυσιάστηκα γιά νά σε σώ-
 σω... Κοιμήσου ήσυχη στον τάφο
 σου, καλή μου αδελφή... Ο
 Παύλος θά ζή διαρκώς με τή
 γλυκεία σου άνάμνησι... Το παι-
 δάκι σου θά ευτυχίση... Κι' έ-
 γώ, εγώ θά φέρνω ευχαριστίες
 πρós χείρη σου τό βίρος τής
 ντροπής και τής άτιμίας, πού μό-
 νη μου έφορξια έπάνω στους ώμους
 μου... (Άνοιγει τό σφουτάρι,
 παίρνει τά έρωτικά γράμματά
 τής Μαρκέλλας σ' ένα ρόλο, τά
 κρύβει στον κόρφο της και φεύ-
 γει κλαίοντας άπελπιωμένα, πο-
 νεμένα, σπαρακτικά).

Άνοιγει τό σφουτάρι, παίρνει τά έρωτικά γράμματά τής Μα-
 κέλλας και...

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1932

Κερφέ, πολύχρωμο, πλουσίως εικονογραφημένο, μοναδικό
 άπόκτημα γιά τίς εικογένειες. Δρχ. 25.

Στό έφετεινό «Ημερολόγιο του «Μπουκέτου» συνεργάζονται οι κ.κ.
 Γρ. Ξενοπούλος, Π. Χόρη, Αιμιλία Στ. Δάφνη, Στέφ. Δάφνης,
 Μένος Φιλίντας, Σωτ. Σκίπης, Ο. Βελλιανίτης, Κ. Καροφύλας,
 Χρ. Χρηστοθεοσίλης, Κ. Φαλιάνης, Παύλος Νιρθάνας, Κλέων Πα-
 ράσχος, Σταμ. Σταμ., Στρατής Δούκας, Α. Πορφύρας, Χάρης
 Σταματιών, Ράμος Φιλύρας, κλπ. κλπ. Έπίσης δημοσιεύονται άνέκ-
 δοτα έργα τών Α. Παπαδιαμάντη, Άνδρέα Καρκαβίτσα, Κώστα
 Κρυσιτάλη, Γ. Βώκου, κλπ. κλπ.